

εἰς ἃς πολλάκις μόλις δι' ἔλλειψιν χρόνου καὶ σχολῆς ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ. Πανταχοῦ δ' ὅμως, καὶ τοῦτο ἀνάγκη ἐνταῦθα μάλιστα νὰ ἐξαεθῇ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, προσέβη μετὰ σθένους καὶ πυρὸς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς γλώττης, τέχνης καὶ ἐπιστήμης αὐτῶν. Τανῦν δὲ ἐν Λουδβιγσχάφεν παρὰ τὸν Ρῆνον, ἔπου ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων ὑπηρετεῖ ὡς Καθηγητὴς, ἀσχολεῖται περὶ δύο τιμὴν φερουσας ἐργασίας. Ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ τοῦ Τουρκίας καὶ Νέας Ἀρμενίας· ἐξ Ἀμβούργου ἐστάλη αὐτῷ πρόσκλησις νὰ μεταβῇ χάριν διαλέξεων εἰς Νοτίαν Ἀμερικήν. Ἀπὸ δεκαετίας διατελεῖ ὢν συνεργάτης ἐν τῷ φιλολογικῷ τμήματι τῆς «Κλινικῆς Ὀνοματοθεσίας» τοῦ Ρότ, νῦν τὸ βον παρὰ τῷ Α. Georpi ἐν Βερολίῳ ἐκδιδομένης, ἐν ἧς εὐδοκίμως καὶ τελεσφόρως συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης ὡς βάσεως τῶν ἱατρικῶν ὅρων. Πᾶς ἱατρὸς γινώσκει τὸ ἐξαίρετον ἐγχειρίδιον καὶ τὴν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Ἱατρικῆς εἰσαγωγὴν τοῦ Τζίμμερερ.

Α.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ διαχωρίζουσα τὰ δύο ταῦτα ὄρη, ἐφαίνετο τοσοῦτον βραχεῖα, ὥστε ἐὰν ὀμίλεις ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐνὸς θὰ ἤκούεσσο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἄλλου.

Ἐν τοῦτοις καὶ ἂν ἐπεχειρεῖς νὰ ὀμιλήσῃς καὶ εἰς κραυγὰς νὰ ἐκραγῇς, ἡ κορυφὴ ἐκάστου ἐνεῖχε κρατῆρα, ὅστις ἀπερρόφα πᾶσαν φωνὴν καὶ ἐν θὰ ἠδύνασσο ν' ἀκούσῃς οὐδὲ τὴν ἴδιαν λαλίαν σου, οὐδὲ σὺ αὐτὸς νὰ ἐνοήσῃς τί εἶπες.

Τόσον χάος περιεκλείετο ἐν ἐκάστη κορυφῇ.

Καὶ ὅμως πάλιν — παράδοξον πρᾶγμα! — ἡ ἀπόστασις ἦτο τοσοῦτον βραχεῖα, ὥστε καὶ ἂν διενεεῖσσο, — καὶ πρὸ πάντων ἂν διενεοῖσσο — ἐκ τῆς μιᾶς κορυφῆς εἰς τὴν ἐτέραν νὰ πηδῆσῃς, δὲν θὰ εἶχες περάνῃ τὴν σκέψιν σου καὶ θὰ εὐρίσκεσσο ἐπ' αὐτῆς.

Τόσον βραχεῖα ἦτον ἡ ἀπόστασις καὶ τόσον μακρά· ἐν βῆμα διὰ τὴν σκέψιν, ἐν χάος τὴν φωνήν.

ΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΟΣ

Λέγει πάλιν ὁ Δαίμων :

— Σταμάτισε εἰς τῆς Κοιλᾶδος τὴν εἴσοδον καὶ μὴ περαιτέρω προχώρει. Ἐντὸς αὐτῆς παλαίους ρεύματα ἀνέμων, καὶ πάντα εἰσερχόμενον παρασύρουσιν. Ἐξ ἐκατέρας κορυφῆς πνέουσιν ἄνεμοι διαφοροῦ ὁσμῆς, οἱ δὲ πέπλοι τῶν χροευσσῶν παρθένων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐνός, καὶ τῶν λυσσόντων τεράτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἄλλου, κανονίζουσι τὴν ὁρμὴν των. Καταμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὰς κορυφὰς τὰς ἀνυπερβλήτους, καὶ ἄφες τὴν ψυχὴν σου ἐλευθέραν ἵνα πετάξῃ μέχρις αὐτῆς· ἐγὼ θὰ σὲ συνέχω ἵνα ἐξέλθῃς τοῦ λαθυρίνου, καὶ σῶον θὰ σὲ σύρω πάλιν εἰς τὸ συντετριμμένον σου σῶμα.

Εἶπε.

Καὶ αἰσθάνομαι ἐν ἀκαρεὶ τὴν ψυχὴν μου ἐκπηδῶσαν τοῦ σώματος καὶ ἰσταμένην ἀπὸ τῆς μιᾶς κορυφῆς εἰς τὴν ἐτέραν, μετὰ τὴν δύναμιν, ἣν παρέχει ἡ ἔλλειψις τῆς βαρείας σαρκός.

Βράχει μελανοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐνός καὶ ὀμίχλαι πυκναί, ἀνερχόμεναι ἐκ τελμάτων, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἐλίμναζον καὶ ταυτοχρόνως ἔρρεον ὡς καταρράκται. Οὔτε ἡλίου ἀκτίς, οὔτε ἀστρου μαρμαρυγὴ καὶ ὅμως ἐνυπῆρχεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἀπαισίως φωτεινόν, — φωτεινόν τοσοῦτον, ὅσον ἤρκει διὰ νὰ δείξῃ τρομερώτερον τὸ σκότος.

Ἰλιγγίων ἀπὸ τὴν ἀσελγῇ ἐκείνῃν μίξιν τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους, πηδῶ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς εἰς τὴν δεξιάν κορυφὴν.

Ἐπὶ ἀνθέων πατῶ καὶ με ραίνουσι δρόσσι· γαλήνην καὶ θάλαππος οὐρανίας με περιβάλλει ζωῆς : ἄγνωστον με μεθύσκει μῦρον καὶ αἴγλη φωτεινὴ μοῦ καθιδύνει τὸ ὄμμα.

ΣΙΔΗΡΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

[Εἶναι γνωστὰ πλέον τοῖς πᾶσιν «Αἱ δύο Διαθήκαι» τὸ φιλοσοφικόν καὶ κοινωνικόν σύγγραμμα τοῦ φίλου συνεργάτου καὶ δοκιμωτάτου δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ λογογράφου Κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προπαρασκευαζόμενον ἤδη διὰ τρίτην ἐκδοσιν, προσέθηκεν ὁ συγγραφεὺς προσθήκας ἀνεκδότους ἔτι, ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν τῶν ὠριωτέρων.

Πρόκειται πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐξερευνητοῦ τῆς Κοινωνίας σοφοῦ καὶ περιέργου Πετεινοῦ, ὃν ἤδη, τὸ ὁδηγοῦν αὐτὸν Φάσμα τῆς Κακίας, εἰσάγει εἰς τὴν Κοιλᾶδα τῶν Ἀνθρωπίνων Παθῶν καὶ μελετᾷ ἐν ἑκάστῳ ἐξ αὐτῶν, καθὼς καὶ συλλήβδην ταῦτα.

Ἄλλ' ἃς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον Πετεινὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀφήγησίν του :

Σ. τ. Δ.]

Ἡ ΚΟΙΛΑΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

— Ἰδὲ τώρα ἐνώπιόν σου, λέγει τὸ φάσμα. Σὲ εἰσάγω εἰς τὴν Κοιλᾶδα τῶν ἀνθρωπίνων Παθῶν, — τὸν Πρόλογον καὶ τὸν Ἐπίλογον τοῦ κόσμου· δι' αὐτῶν ἐπλαστευρήθη ἡ Ζωή, καὶ δι' αὐτῶν θὰ καταλυθῇ. Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ὁδὸς εἶνε στερεὰ ἀκόμη ὑπὸ τοὺς πόδας σου· ἐντεῦθεν ὅμως θ' ἀρχίσῃ νὰ ὀλισθαίνῃ καὶ νὰ σὲ παρσύρῃ.

Καὶ ἰδοὺ Κοιλὰς ἐνώπιόν μου, ἐκτείνεται. Δύο ὄρη ἐκατέρωθεν ἀποτελοῦσιν αὐτήν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀντιθέτου ὕψους ὄρη, ὥστε θὰ ἔλεγες, διδάσκαλε, ὅτι τὸ ἐν ἐγένετο πρὶν ἢ γῆ πλασθῇ, τὸ δὲ ἕτερον διὰ νὰ παραμείνῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς.

Ἐν δημιουργίᾳ ζωῆς, καὶ ἐν θανάτῳ δημιουργήμα.

Ἐν ἀκαρεὶ διήνυσα τὴν ἀπόστασιν μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ πνεύματος, καὶ συνεσπειρώθην ἐκ νέου εἰς τὸ σῶμα μου τὸ γυμνόν.

Εἶχον διασωθῆναι.

Λέγει τότε τὸ Φῶμα :

— Ἐννοεῖς ἀπὸ ποῦ ἕως ποῦ ἐπορεύθης ; ἐννοεῖς ποῖον χάος διήλθης ; Πετεινοῦ ψυχὴ διήνυσεν ὁδόν, ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ὁποίας καὶ αἰτὸς συντετριμμένος θὰ κατέπιπτε, καὶ τοῦ Αἰῶνος θὰ ἐγήρασκον αἱ πτέρυγες πρὶν τὸ μυριστὸν τῆς ἀποστάσεως διανύσουν. "Ο,τι εἶδες ἀρκεῖ· καὶ ἀρκεῖ ὅτι διήλθης ἄνωθεν ἀθύσσου, χωρὶς νὰ καταπέσῃ ἐν αὐτῇ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῆς ψυχῆς σου πτερόν. "Ἦδη ἀφαίρω ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις σου τὸ πεπερασμένον· ἐπέστη τῆς πάλης ἡ στιγμή, καὶ εἰ ἀντίπαλοι κατέρχονται πάνοπλοι εἰς τὴν μεσολαβοῦσαν κοιλάδα. Τὰ ὅπλα των δὲν εἶνε ἀπὸ σίδηρον καὶ χαλκόν, οὐδ' ἀπὸ ἱπποὺς σύρεται τὸ πολεμικόν των ἄρμα. Εἰς τὰ ὄμματα συγκεντροῦσι τὸ μένος, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ἀκάθεκτον ὁρμήν. Ἡ μόχλη αὕτη εἶνε παράδοξος μάχη· πάλῃ καὶ χορός· τρικυμία καὶ γαλήνη· ἄσμα καὶ μυκηθμός. Ἀκουσε καὶ ἰδέ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΑΘΩΝ

I. BALLADE

(Μῖσος — Ὁργή — Φθόρος)

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφοί, τὸν χορὸν τοῦ Θανάτου !
Εἶμαι τὸ νέφος τὸ σκοτεινόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον οὐδέποτε ἐστάλαξε δρόσος.

Πέπλον ἐκτείνω σκιερὸν καὶ συγκαλύπτω ἥλιον καὶ ἄστρα.

Καὶ εἰς ἄβυστον πλανῶμαι ἀπύθμενον, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκχειλίζει αἷμα ζωῆς καὶ ἰχώρ θανάτου.

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφοί, τὸν χορὸν τοῦ Θανάτου.

"Ἀπαν τὸ ὑπεράνω ἐμοῦ ἐπὶ κεφαλῆς μου κατεκρήμνισα, καὶ συνέτριψα πᾶν τὸ ὑπὸ κάτω.

Ἰδέ, ἔχω ἐγείρῃ θρόνον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ψυχῆς μου, καὶ νύκτιον ἐπ' αὐτοῦ πτηνόν, μετὰ ὀφθαλμοῦς ἀπὸ σκότος γεμάτους, διευθύνει τὴν ὁρμήν μου.

Μάστιγα κρατεῖ πλήρη καὶ μακράν, πλὴν χαλινὸν βραχὺν καὶ τεθραυσμένον ἐκ τῆς ὁρμῆς τοῦ θανάτου.

Σύρατε, ὦ Ἀδελφοί, τὸν χορὸν τοῦ θανάτου !

Κομήτην σκοτεινὸν διατρέχω μετὰ ἐπώδυνον καὶ ὑποῦλον πτῆσιν καὶ τοῦ σύμπαντος ἀπειλῶ τὸ θεμέλιον.

Σκώληξ ἐγώ, — νόμος ἐγώ τῆς καταστροφῆς ὁ αἰώνιος, — θάνατος ἐγώ, ὁ φθείρων πρῶτον ἐμαυτὸν καὶ καρυκεύων τὴν τροφήν μου μετὰ τὰς ἰδίας μου σάρκας καὶ μετὰ τῶν ὀστέων μου τὸν μυελόν.

Εἶμαι τὸ νέφος τὸ σκοτεινόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον οὐδέποτε ἐστάλαξε δρόσος καὶ γάλαζα καταπίπτει θανάτου.

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφοί, τὸν χορὸν τοῦ Θανάτου !

II BALLADE

(Ἀγάπη — Πραότης — Θανατισμός)

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφαί, τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

Εἶμαι τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, διὰ τὸ ὁποῖον νύξ δὲν ὑπῆρξε,

Τῆς Ἀνατολῆς τὰ ρόδα καὶ ἡ πορφύρα τῆς Δύσεως κοσμοῦσι τὸν θρόνον μου καὶ εἰς χειμάρρους χύνονται πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Καὶ λαμβάνω στεφανὸν ἀπὸ ἀκτῖνας ἡ ἄνθη καὶ στεφανώνω τὸν Κόσμον.

Εἶμαι ἡ ἑλῖς, ἥτις συνέχει τῆς ὕλης τὰ ἄτομα, ἡ συκρατοῦσα αὐτὰ εἰς τὴν ἀπόστασιν τῆς Ζωῆς.

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφαί, τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

Γλυκασμός εἶμαι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος πτέρωμα.

Πρὸ τοῦ μεριδιάματος ἐμοῦ ἡ ἄκανθα ἡμβλύθη, καὶ τὸ ἔγχος τὸ σιδηροῦν κατέπεσε καὶ ὡς ἡ ὕαλος συνετρίβη.

Ἐγὼ ἐξήγνισα τὸν Σταυρὸν καὶ ἡγίασα τὸν Κρανίου Τόπον καὶ μετὰ μῦρον ἔρρανεν τοῦ Ἰουδα τὰ χεῖλη.

"Ογκὸν χρυσοῦ ἀπέθηκα ὡς θεμέλιον λίθον εἰς τοῦ κόσμου τὴν κτῆσιν, τὸν ὁποῖον μάτην ν' ἀνακινήσουν ἐζήτησαν μετὰ μοχλὸν ἀνατροπῆς.

Νὰ καταλύσω θέλω τὸ θανατηφόρον κύμα τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τὸ ἄγριον ὄρος νὰ καταστρώσω εἰς ἀνθρώπαρτον πεδιάδα ζωῆς.

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφαί, τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

Δότε ἀκόμη φῶς, ἵνα καταυγάσω τὴν ἄβυσσον, καὶ δότε ἀκόμη, δότε ἀκτῖνας ἵνα στεφανώσω τὴν πλᾶσιν.

Ἀπὸ τοῦ καταπέτασμα τοῦ στερεώματος σύρω ἀπεραντον λωρίδα, καὶ μετὰ αἶγλην τὴν γυμνότητα τοῦ κόσμου καλύπτω.

Καὶ προβαίνω μετὰ ἰδικόν μου ἥλιον, ὅστις ποδηγετεῖ τὰ βήματά μου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς.

— Σύρατε, ὦ Ἀδελφαί, τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

